

шия вик. Повтаряме поне отчасти идейната им посока и естетическата. Но се оказва, че богоборецът в края на XX век е другаде, че не се стреми към висините, на които е искал да постави себе си тогава, а се е плъзнал из низините и се е тиражил в трудно обозрими количествени мащаби. Неговото пространство не е вече само културата, той определя във все по-голяма степен нашата действителност и дори не е сигурно дали има нужда от културата. И днес по-често се питаме дали има още някъде. Бог, срещу когото в културата някой би искал да се бори. В този контекст поезията на Яворов не губи все още актуалност.